

mijmering



buurvrouw

In de verte fietst de buurvrouw. 'n Beetje sloom, alsof het haar moeite kost. Het is warm, mijn haren wapperen in de wind, die van haar zitten strak onder haar hoofddoek. Soms als ik haar zie rij ik door of draai ik om. Niet onaardig bedoeld, maar hoewel ze erg haar best doet om Nederlands te spreken – 'Nederlands moeilijk, heel moeilijk' - blijft de taal, en dus de communicatie, een probleem.

Geen ontsnappen aan deze keer. Ik vraag haar hoe het gaat. Goed, zegt ze, maar ze zucht er bij. Het is weer ramadan, dertig dagen achttien uur lang niet eten en drinken, van zonsop- tot zonsondergang. Geen kruimel, geen slok, niets. Haar man doet mee, de drie oudste kinderen af en toe een dag, de kleinste hoeft nog niet. Ik moet er niet aan denken. Mij lijkt het erg ongezond om met dat warme weer geen druppel te drinken – de profeet die dat heeft bedacht was vast een asceet zonder dagelijkse verplichtingen - maar ramadan is ramadan, een beetje ramadan telt niet. Vorig jaar was ik daar op een avond in dezelfde periode. Alles waar de tijd op was te zien stond aan, klokslag tien uur, en geen seconde eerder, kwamen de dampende schalen op tafel. Op dat late uur en nog eens tegen vier uur 's ochtends werd de bodem gelegd voor de hele dag.

De buurvrouw hecht sterk aan haar geloof. Ze bidt vijf keer per dag. Van haar oudste zoon (13) begrijp ik dat de rest van de familie het minder nauw neemt. Zonder aan haar oprechtheid te twifelen vermoed ik dat ze haar geloof cultiveert. Het is iets van thuis, met niet te onderschatten sociale aspecten voor vrouwen en moeders. Bij haar kinderen ligt dat nu al anders. Snelt zij nog geschrokken de trap op om haar hoofddoek te halen als er onverwacht iemand – lees: een man - aan de deur staat, haar twee dochters hebben al te kennen gegeven geen hoofddoek te willen dragen. Ze is lief en goed en zacht, mijn buurvrouw. Ik hoop dat ze het hier redt.

*Marjolijn Sengers, 4 juni 2017*